

РЕШЕНИЕ

№ 21084

гр. С-я, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

С-ЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 179 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА**

при участието на секретаря **РАЛИЦА ЕМ. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА** Гражданско дело № 20231110116401 по описа за 2023 година

Предявени са от „Т-я С-я” ЕАД срещу М. Н. Б. установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 4 080,67 лева, представляваща стойността на незаплатена ТЕ за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 23.11.2022 г. до окончателното изплащане на вземането; 870,91 лева – мораторна лихва за забава от 16.12.2019 г. до 02.11.2022 г., 11,94 лева – главница, представляваща цена за услуга дялово разпределение за периода от м.10.2019 г. до м.06.2020 г., ведно със законната лихва от 23.11.2022 г. до окончателно изплащане на вземането и 3,33 лева – лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 02.11.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 05.12.2022 г. по ч.гр.д. 63795/2022 г. по описа на СРС, 179-ти състав.

В исковата молба се твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало по силата на сключен договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане, като в изпълнение на този договор ищецът е доставил за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. топлинна енергия. Твърди, че ответникът е използвал доставяната от дружеството топлинна енергия през процесния период, както и дялово разпределение и не е погасил задълженията си. Искането към съда е да уважи предявените иски. Претендира разноси.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Ответникът оспорва наличието на облигационно отношение и развива подробни съображения в тази насока. Поддържа, че ОУ на ищеца съдържат неравноправни клаузи. Подробно аргументира, че ищецът не доказва претенциите си. Оспорва и претенцията за дялово разпределение и излага, че ищецът не е легитимиран да я претендира. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Моли съда да отхвърли предявените иски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца „Нелбо инженеринг“ ЕООД не изразява становище по исковете.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа

и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 415, ал.1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е докаже по делото следните обстоятелства: 1) по иска за главница (главното вземане - за стойността на топлинната енергия): договорните отношения между страните за доставката на топлинна енергия, количеството на реално доставената топлинна енергия за процесния период и размера на нейната цена; 2) по иска за лихва за забава: съществуването и размера на главния дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответната страна е да докаже обстоятелства, които изключват или намаляват задълженията му за плащане на цената на доставена в имота му топлинна енергия.

Съгласно нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изричното им писмено приемане от страна на клиентите. Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед изложеното следва изводът, че потребители/клиенти на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия по силата на закона, са собствениците или титулярите на вещно право на ползване на топлоснабдени имоти, намиращи се в сгради в режим на етажна собственост, в които ищцовото дружество доставя топлинна енергия.

Като писмено доказателство по делото е приет Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти видно от който Найден Цанков Божков и Райна Калчева Б. са придобили право на собственост върху недвижим имот, находящ се в гр. С-я, комплекс Свобода, бл.28, вх. А, ет.2, ап.5.

Установява се от писмо от СО- район Надежда с изх. № КО-7000-1/13.01.2012г. относно удостоверение за наследници, че след смъртта си на 27.03.1993 Найден Цанков Божков е оставил за свои наследници ответницата М. Н. Б. и съпругата си Райна Калчева Б..

Видно от писмо от СО- район Надежда с изх. № КО-7000-2/13.01.2012г. относно удостоверение за наследници, ответницата М. Н. Б. е наследник на Райна Калчева Б., починала на 23.01.1999г.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. В тази насока са и разясненията, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ.“

Сключването на писмен договор не е условие за възникване наоблигационната връзка– арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за възникване на правоотношението. Не се твърди и доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - ответникът да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ.

По възражението на ответника за приложимостта на разпоредбите на Закона за

енергетиката, които установяват, че собствениците на жилища в сграда в режим на етажна собственост дължат заплащане на доставената до имота им топлоенергия. Твърди се, че законът засягат принципи на правото, както и противоречи на норми от правото на ЕС, поради което следвало да остане неприложен. Съдът намира възражението за неоснователно. Разпоредбите на ЗЕ относно задължението на собствениците да заплащат доставената до имотите им топлинна енергия и да спазват общите условия на топлоснабдителните предприятия, които са приети от държавен орган (чл. 150 и 153 ЗЕ) не ограничават правото на собственост. Основните права, уредени в Конституцията, са гарантирани на гражданите в определени граници, посочени в чл. 57 от Конституцията – това са правата на останалите правни субекти и нормите, установени в защита на обществени интереси. Тези граници на основните права са отдавна признати и в практиката на Европейския съд за правата на човека. В случая разпоредбите на чл. 150 и 153 ЗЕ уреждат баланса между правото на собственост и имплицитно заложения в чл. 19, ал. 1 от Конституцията (чрез гарантирането на стопанската инициатива) принцип за забрана на неоснователното обогатяване. Собствениците на топлоснабдени имоти са свободни да ги ползват както лично, така и чрез други лица – като ги отдават под наем. Законът единствено предвижда, че титуляр на задълженията за сметките на имота за топлоснабдяване е собственикът, а той следва да уреди отношенията си с другите ползватели на имота на основание сключен с него договор. Това е правило за разпределяне на отговорността по облигационни задължения, а не ограничение на правото на собственост. В правото съществуват и други разпоредби, които натоварват собствениците на имоти с определени задължения за тях – за заплащане на доставени до имота други консумативи (вода, газ, електрическа енергия), за заплащане на местни данъци и такси. Процесуалният представител на ответника разглежда правото на собственост не в съвременния му контекст на едно от всички основни граждански права, а в римското му разбиране за „абсолютна собственост“ (dominium), което е изоставено в съвременното право. Чл. 1, пар. 1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи изрично предвижда, че правото на свободно ползване на благата (което отразява широкото разбиране за „собственически“ права) в съвременното конституционно право, включва възможността да се налагат и определени ограничения на правото на собственост. съвременното право допуска и данъчно облагане на собствеността – т.е. натоварване на собственика със задължения дори и без насрещна престация, поради което не е недопустимо законодателят да предвиди, че собственикът е отговорен за заплащането на определени доставени до имота му блага, включително топлинна енергия. Посочените разпоредби не могат да не бъдат приложени във връзка с начина на отчитане на количеството топлинна енергия, тъй като същите сами по себе си не предвиждат система за отчитането □. Поради това следва да се приеме, че разпоредбите на чл. 150 и чл. 153 ЗЕ сами по себе си не противоречат на разпоредби от правни актове с по-голяма юридическа сила и съдът няма основание да ги остави неприложени.

По отношение на пороците на издадената в заповедното производство заповед за изпълнение, настоящият съдебен състав намира, че дори и такива да съществували, съдът не може да изследва пороци на съдебен акт, издаден в рамките на друго производство, при разглеждане на иска за установяване на вземането. Следва да се посочи, с оглед на обусловеността на иска за съществуване на вземането (чл. 422 ГПК) от издаването на заповед за изпълнение, че издадената по частно гражданско дело № 63795/2022г. на С-йския районен съд, 179 състав, не е нищожна. Заповедта е подписана от районния съдия, с което е потвърдена волята на същия за издаването □. В самата заповед се съдържат всички реквизити на съдебно разпореждане, поради което с подписването □ е изявена волята за издаване на заповед, и не е налице порок на съдебния акт, който да води до нищожност.

Съдът, като взе предвид изложеното, намира, че между страните е възникнало правоотношение по договор за покупко-продажба (доставка), тъй като качеството потребител на топлинна енергия се свързва с принадлежност на вещно право на собственост върху имота, поради което страна по това учредено продажбено правоотношение през релевантния период е бил ответника и той е носител на всички права и задължения за заплащане на доставената топлинна до процесния имот, съобразно обема права в

съсобствеността, за който са предявени исковите претенции. До края на съдебно дирене не се представиха писмени доказателства за наличието на облигационна връзка между ищцовото дружество и друго трето лице, която правоизключва твърденията в искова молба, или за встъпване в облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия на трето лице с ищеца като титуляр на облигационно право на ползване през процесния период.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането ѝ. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на СЕС, във вр. с Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, съгласно което се допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ.

Неоснователни се явяват възраженията на ответницата, че формулата за изчисляване на отдадената от сградната инсталация енергия, определена в методиката към наредбата за топлоснабдяването, не отговаря на физичните величини, от които се определя действителното количество отдадена топлина. Законодателят не е длъжен да приеме формула, която напълно отговаря на действителните отдадени количества топлина, тъй като изчисляването на променливите, от които същите зависят е невъзможно по нормативен път (ако потребителите поискат това те могат да извършат реален отчет за своя сметка и да се приложи изключението по т. 6.1.2. от Приложение № 1 към Наредба № 16334/2007 г. за топлоснабдяването). При това положение и с оглед липсата на задължение законодателят пряко да отрази действителната отдадена енергия с оглед на невъзможността за фактическото □ измерване без поемане на сериозни разходи от потребителите, се констатира като цяло балансиран подход на законодателя при определяне на презумптивните разходи за подгръване на сградната инсталация спрямо цялостното потребление в сградата. По тази причина следва да се приеме, че определената в Наредбата за топлоснабдяването формула не противоречи на закона и следва да се приложи по делото.

Не следва да се приема, че невъзможността на отделния потребител да определи по кой метод да се изчислява отдаваната от сградната инсталация енергия, води до изчисляването □ в тежест на потребителите. Сградната инсталация представлява обща част на сградата, тъй като свързва всички топлоснабдени апартаменти. Поради това е невъзможно разходите за затоплянето □ да се изчисляват по различна методика за всеки потребител. Обвързаността на живущите в сграда в режим на етажна собственост от общите

за тях системи и елементи на сградата налага и вземане на решението за начина, по който да се определя отчитането на топлоенергията да става с общо решение, а не индивидуално. Поради това формулата за изчисляване на отдаваната от сградната инсталация енергия, която не е безалтернативна, а може да бъде изменяна, но по общо решение на етажните собственици, не ограничава правата на потребителите отвъд разумното и необходимо с оглед поддържането на избраната от мнозинството от тях система за отопление.

Неоснователни са и доводите, че системата за определяне на разходите за отопление от сградната инсталация следвало да се поемат непременно от доставчика на топлинна енергия, който сам да извършва измерванията за своя сметка. Вярно е, че такъв принцип съществува в общото облигационно право при договора за продажба (чл. 186, ал. 2 ЗЗД), но разпоредбата на чл. 149б, ал. 3 ЗЕ предвижда изключение от това правило във втората си хипотеза – когато е избрано лице, което да извършва топлинно счетоводство по реда на чл. 139б ЗЕ. В този случай отношенията между топлинния счетоводител и потребителите се уреждат от договора между тях, като разходите за измерване могат да се поемат и от потребителите. Уреденото изключение представлява специално правило на закона, което дерогира общата норма.

От представените писмени доказателства, се установява, че са ползвани услугите за доставка на топлинна енергия и дялово разпределение.

Установено е въз основа на заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, че количеството топлинна енергия (ТЕ) за абонатната станция (АС) на адрес жк.Свобода бл.28 вх.А-Б се измерва и отчита съгласно ЗЕ от средство за търговско измерване - общ топломер, монтиран в абонатната станция /АС/. Топломерът в АС се отчита от служители на ищеца “Т-я С-я” ЕАД в началото на всеки месец по електронен път чрез преносим „терминал”, с който се сменя показанието на ТЕ в 0.00 часа на първо число от месеца. Технологичните разходи на ТЕ от работата на АС се определят по реда на чл.58, ал.2 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. и формулата посочена в приложение към чл.61,ал.1, т.4.1 от НТ, от техническата характеристика на съоръжението съгласно данни на производителя и са за сметка на топлопреносното предприятие - собственик. Вещото лице посочва, че технологичните разходи в АС за целия процесен период са изчислявани ежемесечно по Наредбата и са отчислявани от ТЕ преди нейното разпределение между абонатите съгласно действащите разпоредби. След запознаване с документите СТЕ установи, че ФДР „ Нелбо Инженеринг ” ООД е извършвала ежемесечно разпределението на ТЕ в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в СЕС. За процесния период от 01.05.2019-30.04.2021 г.

Фирмата за ДР е отчитала уредите в процесния имот. По данни на ФДР в процесното жилище е имало 3 монтирани отоплителни тела и съответно са монтирани 3 топлоразпределители. В имота има щранг лира за отопление в банята, за която се изчислява служебна ТЕ отдадена от щранга съгласно НТ. В имота се ползва топла вода и има водомер за топла вода, по който се отчита разхода. През процесния период ФДР е извършвала ежемесечно отчитане на индивидуалните уреди в имотите и разпределената топлинна енергия ежемесечно е на база реален отчет. Няма изготвени изравнителни сметки през процесния период. Общият размер на дължимите суми за процесния период от 1.05.2019 - 30.04.2021 г. съгласно издадените ежемесечни фактури по пера е : сума за ТЕ за сградна инсталация – 281,42лв., сума за ТЕ за отопление на имот – 1199,62лв., а общата сума за отопление е 1481,04лв. Сумата за ТЕ за подгряване на вода е 2574,13лв.

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза за процесния период не са извършени плащания. Вещото лице е посочило, че размерът на дължимите суми за ТЕ за процесния период са в размер на 4055,21лв.

С оглед изложеното съдът достига до извода, че ищецът е доставил до процесния имот през процесния период ТЕ, чиято стойност възлиза на претендираната от ищеца сума.

При формиран извод за основателност на главния иск, следва да бъде разгледано **възражението за давност**. Задълженията за заплащане стойността на топлинна енергия са

такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищеца, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Същите се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а според ал. 2 ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането, като според чл. 422, ал. 1 ГПК, искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

В случая заявлението е подадено на 23.11.2022 г., когато е прекъснат давностният срок. С решение по протокол №7/23.10.2014 г. на съвета на директорите на 4 „Т.С.“ ЕАД са приети нови ОУ, одобрени с решение ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, влезли в сила през м.08.2016 г. Според чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест по отношение на тях е приложима нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Непогасените по давност вземания обхващат периода от **м.10.2019 г. до м.04.2021 г.** Същите са в размер на **3645,70 лева**, изчислени от съда по реда на чл.162 ГПК и видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза. С оглед изложеното искът следва да бъде уважен до тази сума, а за разликата над нея подлежи на отхвърляне.

По отношение претенцията за заплащане на стойността на дяловото разпределение, съдът намира, че с оглед заключението на СТЕ, услугата е действително предоставена, поради което се дължи и заплащането на нейната цена. Видно от заключението на вещното лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза размерът на начислената сума за дялово разпределение за процесния период е **11,94 лева**, която сума не се явява и погасена по давност с оглед датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК, поради което съдът намира, че искът следва да бъде уважен в пълния предявен размер.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава – уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия, респ. датата на публикуване на общите фактури. Съгласно заключението на СсЧе дължимата лихва върху главницата за ТЕ в размер на **3645,70 лева** за периода от м.10.2019 г. до м.04.2021 г. възлиза на сумата от **761,55 лева**, до който размер предявеният иск следва да бъде уважен, а за разликата над него подлежи на отхвърляне.

Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен искът за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

По разноските:

При този изход на спора и двете страни имат право на разноски.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

Ищецът претендира разноски за заповедното производство в общ размер на **149,34 лева**, от които 99.34 лева за заплатена държавна такса и 50,00 лева за юрисконсултско възнаграждение; за исковото производство в общ размер на **794.34 лв.** от които: 99.34 лева държавна такса по исковото производство, 100 лева юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, 300 лева за депозит по допуснатата съдебно счетоводна експертиза, 300 лева депозит по допуснатата съдебно техническа експертиза.

Съобразно уважената част от исковите на основание чл. 78 , ал. 1 ГПК на ищеца се дължи сумата от **706.75 лева** разноски в исковото производство и сумата от **132.87 лв.** – разноски в заповедното.

Ответницата М. Б. претендира разноски за адвокатски хонорар за заповедното производство в размер на 60лв. Съразмерно на отхвърлената част от исковите, ищцовото дружество дължи сумата от 6,62лв.

Ответницата е представлявана от адвокат осъществил безплатна правна помощ в исковото производство. Съдът определя, че дължимото възнаграждение възлиза на 800лв., като съразмерно на отхвърлената част от исковите, ищецът дължи на адв. Д. С. сумата от 88,21лв. е представлявана от адвокат осъществил безплатна правна помощ, както в

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковите, предявени от „Т-Я С-Я” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С-я, ул. „Ястребец” № 23Б, срещу М. Н. Б. с ЕГН: ***** и адрес: гр. С-я, ЖК СВОБОДА, бл.28, вх.А, ет.2, ап.5, с правно основание чл. 415, ал.1 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че М. Н. Б., дължи на „Т-Я С-я” ЕАД следните суми: **3645,70 лева** – цена на доставена от дружеството ТЕ за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. С-я, ж.к. Свобода бл. 28, вх. А, ет. 2, ап. 5, аб.№ 53809 за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г, **ведно със законна лихва за периода от 23.11.2022 г. до изплащане на вземането , 761,55 лева** - мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 24.10.2022 г.; 11,94лева (единадесет лева и 94 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2019 г. до 30.06.2020 г., ведно със законна лихва за период от 23.11.2022 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 63795/2022 г. на СРС, 179-ти с-в, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за ТЕ за разликата **над 3645,70 лева** до пълния предявен размер от 4080,67 лева и за периода от 01.05.2019г. до 30.09.2019г., иска за мораторна лихва върху главницата за ТЕ за разликата **над 761,55 лева** до пълния предявен размер от 870,91 лева и иска за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение **в размер на 3,33 лева** за периода от 01.12.2019 г. до 02.11.2022 г.

ОСЪЖДА М. Н. Б. с ЕГН: *****, **да заплати** на „Т-Я С-Я” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С-я, ул. „Ястребец” № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **706,75 лева** разноски в исковото производство и сумата от **132,87лв.** – разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т-Я С-Я” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С-я, ул. „Ястребец” № 23Б, **да заплати** на М. Н. Б. с ЕГН: *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **6,62 лева** – разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т-Я С-Я” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С-я, ул. „Ястребец” № 23Б, **да заплати** на Д. Ц. С., с БУЛСТАТ *** сумата от 88,21лв. – адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА за осъществена безплатна правна помощ.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Т-я С-я” ЕАД – „НИ“ ООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред С-йски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при С-йски районен съд: _____